

L'INSTANT ABANS QUE TOT ACABE

MARIBEL BAYONA SÁNCHEZ

RELACIÓ DE PERSONATGES

ELL ELLA

RELACIÓ D'ESCENES

1. El llit
2. El sopar
3. El viatge
4. El fesol
5. La foto
6. La nit
7. La trobada
8. L'actitud vital
9. L'angoixa
10. Un, dos, tres
11. La pel lícula
12. Els dies feliços
13. La finestra

1. EL LLIT

ELL: Segueix.

ELLA: Ja.

ELL: Més amunt, que acabe amunt.

ELLA: Així?

ELL: Sí, així, així. Segueix així.

ELLA: Perdona.

ELL: Res.

ELLA: Res?

ELL: No, no, tot bé.

ELLA: Espera.

ELL: Estàs bé?

ELLA: Em molestava això. Ja està. Per ací.

ELL: Ai!

ELLA: Què?

ELL: Res. Cosquerelles. (...)

ELL: Estàs bé?

ELLA: Sí, sí, és que em fan mal les lumbar en esta posició.

ELL: I així?

ELLA: Millor.

ELL: Vinga.

ELLA: Així se'm carreguen els muscles.

ELL: Vinga tomba't.

ELLA: Sí, m'estire un poc i ja. Després segueix.

ELL: Ara em toca a mi.

ELLA: Després segueix.

ELL: Tranquil·la.

ELLA: He de mirar-me el tema de les lumbar i la pilota esta, ací.

ELL: Així?

ELLA: He d'anar al fisio.

ELL: Així bé?

ELLA: No tan directe, menys directe.

ELL: Val.

ELLA: Necessita el seu temps.

ELL: Val. Per ací bé?

ELLA: És una gran ramificació que puja per tot, com si foren fils. Entens?

ELL: Com? Ah, sí, sí.

ELLA: Som diferents.

ELL: Ja.

ELLA: Així, així. Així. (...)

ELL: Estàs molt queta.

ELLA: I?

ELL: No t'agrada.

ELLA: Sí m'agrada.

ELL: És com si et xuclara el colze.

ELLA: És que necessite concentrar-me.

ELL: No et mous.

ELLA: Si em moc, em descentre.

ELL: No veig diferència amb el colze.

ELLA: No em naix moure'm.

ELL: El colze o el genoll.

ELLA: Tanque els ulls i gaudisc.

ELL: Aleshores segueix?

ELLA: Segueix, segueix.

ELL: Vaig.

ELLA: No tan directe, per favor, em fas una mica de mal.

ELL: Ja. Jo no...

ELLA: Vine ací

ELL: Ara no puc.

ELLA: Va, t'ajude un poc.

ELL: I eixa cara?

ELLA: M'he enrecordat d'una cosa, perdona.

ELL: Què passa?

ELLA: Doncs que no he arruixat les plantes.

ELL: Les arruixem després.

ELLA: Val.

ELL: Què fas?

ELLA: Perdona, però és que no tenim preparat el sopar.

ELL: Hi ha temps. Va, relaxa't.

ELLA: Així, així, segueix per ací.

ELL: Aleshores no hi vaig, ara sí que puc.

ELLA: Tinc fred. Espera.

ELL: On vas?

ELLA: A tancar la finestra, sempre se t'oblida tancar la finestra.

ELL: Vine.

ELLA: Ho veus? Has sigut tu. Acabes de penjar la tovalla. Sí o no? T'ho dic perquè sigues conscient i no ho tornes a fer.

ELL: M'ho apunte.

ELLA: No ho digues amb eixa desídia. M'ho apunte. Estic parlant seriosament. Em posa molt nerviosa. Entren mosquits, bitxos, panderoles.

ELL: Panderoles?

ELLA: Voladores. ¿No et recordes? Em vaig trobar una panderola voladora al llençol. Per culpa teua.

ELL: No et passes. (...)

ELLA: Vinga va. Seguim.

ELL: No sé si podré.

ELLA: Jo t'ajude.

ELL: Així, tan... directe, ara, no puc.

ELLA: Doncs no sé què més fer.

ELL: Vaig a relaxar-me un poc.

ELLA: Jo creia que t'agradava així, directe. Som diferents.

ELL: Només necessite un poc de temps. Jo també necessite temps.

ELLA: Potser no eres tu, sóc jo.

ELL: No és això. Només és el temps.

ELLA: A mi ningú m'ha ensenyat. I tu mai em dius res. Si t'agrada o no.

ELL: M'agrada, m'agrada.

ELLA: Ja ho veig.

ELL: Vinga va.

ELLA: O potser sóc jo.

ELL: Que no.

ELLA: La que no t'agrada, dic.

ELL: Com no em vas a agradar?

ELLA: Em tractes com si fora la teua companya de pis.

ELL: Com no em vas a agradar?

ELLA: O pitjor, la teua germana.

ELL: M'agrades encara.

ELLA: Encara?

ELL: Encara.

ELLA: Ves-te'n a la merda.

ELL: No t'enfades.

ELLA: És perquè estic grossa.

ELL: Què va! Si estàs molt bé.

ELLA: I una merda. Demostra-ho.

ELL: Com?

ELLA: Trempa't.

ELL: Collons.

ELLA: Què?

ELL: Això no va així.

ELLA: I com va? Així? (...)

ELL: Així, així, segueix així.

ELLA: Merda.

ELL: Segueix per favor, segueix, m'agrada, segueix.

ELLA: Merda, collons.

ELL: No pares, vinga, no pares.

ELLA: Sempre igual.

ELL: Segueix, ací, ací, més ràpid, més ràpid.

ELLA: MERDA.

ELL: Siiiiii !!

ELLA: MERDA.

ELL: Què passa?

ELLA: Que està plorant, això passa.

ELL: Però què dius?

ELLA: És que tu mai la sents. Tens eixa capacitat. No la sents.

ELL: Relaxa el to.

ELLA: És que em posa dels nervis. La teua capacitat per desconnectar.

ELL: D'acord, calma, calma. No la sents perquè no està ací. No està ací.

ELLA: Com? I on està? On està? On està?

ELL: Amb ta mare. Calma't. Està amb ta mare.

ELLA: Collons. Ho sent. Merda.

2. EL SOPAR

ELLA: Em passeu la sal, per favor?

ELL: I voilà, llomello a la sal, espere que us agrade.

ELLA: Encara no em puc creure com va créixer eixa planta de ràpid. Em diguéreu que la xiqueta i tu havíeu plantat la baina eixa per la tonteria. Jo vaig veure el cossiòl verd amb la terra i no sé per què la vaig arruixar, ni tan sols sabia que la baina eixa estava ahí. L'endemà havia una tija enorme.

ELL: Gràcies. És molt fàcil i versàtil, m'agraden estes receptes versàtils, que serveixen per a tot.

ELLA: Em vaig quedar molt sorpresa i vaig pensar que no ho havia vist bé, que no podia ser, que no podia créixer una tija tan ràpid, mig pam en una nit.

ELL: Aquestes que et serveixen perquè puguen menjar quatre o quinze.

ELLA: Però així va ser, així va ser. I la resta de dies fulles i més fulles. I la tija cap amunt.

ELL: I els ingredients són pocs, fàcils de trobar i barats.

ELLA: Ni tan sols sabíem quin tipus de planta era, amb eixes fulles tan grans, que creixien de dos en dos. Després vam saber que era una bajoqueta i que havíem de plantar una canya al seu costat perquè pogué enfil·lar.

ELL: No, no, no embrutes res, va tot al forn.

ELLA: Tu sempre vas pensar que es tractava de la terra, que tenia molt substrat i per això al principi feia que tot tirara molt.

ELL: La sal la poses al banc i el llomello a la safata del forn i ja està.

ELLA: Jo ho vaig viure com una cosa més màgica. Com una planta podia créixer tan ràpid, cada matí una nova sorpresa.

ELL: Doncs això, la sal volta i volta, la deixes per la vesprada i per la nit.

ELLA: Li agradava créixer de nit, mentre dormíem.

ELL: I ja ho fiques al forn uns 40 minuts, depèn del tros de carn, sense que es passe, perquè quede sucós i en servir-ho pots posar-li el mateix suc que ha deixat anar el llomello.

ELLA: Després van venir les flors. I de les flors van sortir els fesols. Fesols! Van sortir uns fesols ben grans en 30 centímetres de terra. A mi això no em sembla normal. I ens vam menjar els fesols. Quan van créixer. En el bollit. I vam agafar una altra baina i la guardàrem per tornar-la a plantar una altra primavera, la primavera següent.

ELL: Deies alguna cosa, amor?

ELLA: Creient, ara sí, que això era possible, que tot era possible. La sal, sí, volia la sal.

3. EL VIATGE

ELLA: La primera vegada que vaig provar un tripi era una xiqueta. No recorde quina edat tenia però era una xiqueta. I m'ho vaig prendre per seguir a un gilipolles pijo que m'agradava i que només volia divertir-se una estona amb mi. I treure'm una mica de pasta per a pillar més quan me n'anara a dormir. Un gilipolles moreno fill d'un metge. Amb les dents blanques. Un tipus sense escrúpols que em va enganxar.

Era tan xiqueta que havia de tornar a casa a una hora concreta. Posem les dues. A l'estiu. Zona de xalets. Encara no m'havia pujat l'efecte del tot quan vaig haver de tornar. Vaig arribar amb les calces mullades de la rebolcada i el cor a mil per hora. No per la rebolcada. Per l'efecte del tripi. Vaig creure que em moria. Literalment. No recorde haver passat tanta angoixa mai. En aquell llit, suant, amb el cor que se m'eixia, les dents esmussant, les mandíbules boges. El meu primer tripi, sola, al llit, sense ningú amb qui compartir-ho, sense ningú que em digués que allò anava a acabar, sense poder suar, ballar, treure-ho. Un viatge angoixant. Angoixant. Per aquell gilipolles deu anys més gran que jo que em va portar a casa amb moto amb eixa pujada després d'haver-me tret 1000 pessetes i d'haver-me tocat un poc les mames.

Vaig creure morir. Tota l'estona. I el que més m'angoixava era pensar en els meus pares. I en aquella mort absurda. Sense sentit. En què em trobarien

morta d'un atac de cor després d'anar drogada i fent olor a sexe. Que no entendrien res. D'una persona com jo. Què pensarien que alguna cosa terrible em turmentava per haver-me pres allò. I tota la seua vida s'estarien preguntant

què em feia tant de mal, què els vaig ocultar. Quan en realitat només em posava calenta un gilipolles que es va aprofitar de mi una estona.

Ara penso que la mort d'algú estimat sempre és absurda. Mai té sentit. És igual que et facés les mateixes preguntes mil vegades. Mai obtens resposta. És igual. Un, dos, tres. Les coses passen. I ja.

Abans que naixquera mai pensava en la mort. Des que va nàixer no puc pensar en res més...

Potser ha sigut culpa meua.

4. EL FESOL

ELLA: Has arruixat el fesol?

ELL: El fesol no tornarà a créixer.

ELLA: Què sabràs tu?

ELL: Deixa-ho, per favor.

ELLA: Deixaré de prendre'm la píndola. Estic farta de ficar-me merda. Tampoc follem tant i jo vinga a ficar-me merda. I a més és que em fot. Em fot perquè no els dóna la gana inventar un sistema anti-conceptiu per a vosaltres i el control de la natalitat ha de recaure sobre nosaltres. No em fotes. Si volguessen, inventarien una pastilleta per a homes, sí o no? Doncs no, hem de ficar-nos nosaltres les hormones, alterar el nostre funcionament del cos, deixar d'ovular i cada nit ingerir una píndola 21 dies al mes. Que no home que no, tornem al condó.

ELL: Jo no suportaria tindre un altre fill.

ELLA: M'estic asfixiant, no puc respirar.

ELL: És el ponent.

ELLA: Vaig a arruixar-la, amb aquesta calor no es pot respirar. Si no l'arruixem, és impossible que cresca.

ELL: Deixa-ho ja, per favor, deixa-ho ja.

ELLA: Segur que t'has deixat les finestres obertes. I entra foc. Els dies de ponent cal tancar amb pany i clau. Finestres i portes. És l'única manera de poder respirar.

ELL: T'ho demane per favor, deixa-ho ja, em fa mal.

ELLA: Però tu, segur que t'has deixat alguna finestra oberta. Al penjar la tovalla o el que siga.

ELL: Prou, prou.

ELLA: T'ho dic perquè sigues conscient.

ELL: Que calles, calla, calla, calla!

ELLA: Tornem al condó encara que et fota. A mi també em fot perdre espontaneïtat, però total si ja pràcticament ni follem.

5. LA FOTO

ELLA: Queda't quiet. Així, no et mogues tant que sense flash ix moguda. Estàs molt guapo. Sembles major, interessant. Et vaig a posar un bigot i el monyo rull. Molt bé, així. Quiet, amb cara d'interessant. Posa cara de dolent, de seductor.

Posa cara de pocs amics. Posa cara d'antipàtic. Així, molt bé. Posa cara de fill de puta, però somriu.

No et mogues. No et mogues per ara. Treu-te la samarreta. Tens una mica de panxa però no importa. Olores amarg. A suor amarg. No sigues tan clar de pèl, posa't moreno. Eres moreno de pèl. Però de pell blanca.

Has de parlar molt ràpid, que quasi no se t'entenga. No. Millor no parles. Queda't callat. I decanta el cap. Has d'axinar-te un poc els ulls. Així. Tens quatre pèls al pit, rulls i negres. I una bona polla. Una bona polla gran que s'alça cap a mi. Despulla't. No portes calçotets. Vine.

Fuma. Has de fumar. Fumar sense parar. Fas olor de tabac negre. I de suor amarg.

Alça't. A poc a poc. No tingues pressa. Vine cap a mi. Fuma, no deixes de fumar. Apaga la teua cigarreta en el meu coll. Deixa'm marcada. No puc respirar. No vull respirar.

Encasta'm. Encasta'm a la paret, a la taula, al llit, al banc de la cuina, a la porta. Encasta'm i mira'm amb desig, amb lascívia. Toca'm per primera vegada.

Esgota'm. Encasta el meu cap contra qualsevol paret i treu-m'ho tot. Que no quede res. Fes-me un forat, fica la mà dins i treu-m'ho tot. Sé brusc, vine directe, sense miraments. Mossega'm la boca i ompli-la de fum. Mossega'm els llavis fins fer-me sagnar. Deixa'm sense paraules. Plena'm de suor amarg.

Entra directe, sense mirar. Vull veure la luxúria en els teus ulls i el teu desig d'esgotar-me. No em crides pel meu nom, vull ser una altra. Esborra'm la ment i esborra'm els òrgans. Esborra'm l'estómac, les entranyes i el ventre. Esborra'm el ventre. Utilitza'm. Parla'm sense parar a l'orella. Dessagna'm, que no quede ni gota. Només tu pots salvar-me. Fes-me oblidar, fes-me oblidar, fes-me oblidar, fes-me oblidar, fes-me oblidar...

6. LA NIT

ELLA: La sents?

ELL: No

ELLA: Crec que s'ha mogut, vaig a veure.

ELL: No et mogues.

ELLA: Només vull veure si està bé.

ELL: Segueix dormint.

ELLA: No puc seguir dormint. Jo no sóc com tu. Tu tanques els ulls i segueixes dormint. Jo no puc.

ELL: Intenta dormir.

ELLA: La he sentit, vull veure si està bé.

ELL: No ha sigut ella, seran els veïns.

ELLA: No. Vaig a veure.

ELL: No t'alces. Et dic que no t'alces.

ELLA: Tu no tens per què dir-me el que he o no he de fer.

ELL: No ha sigut ella. Dorm-te d'una vegada.

ELLA: No.

ELL: Sí.

ELLA: No.

ELL: No està ací.

ELLA: Com?

ELL: No està ací.

ELLA: I on està? On està?

ELL: (...)

ELLA: On està?

ELL: Anem a dormir, tracta de dormir.

7. LA TROBADA

ELLA: Qui eres tu?

Per què et vaig conèixer aquell dia d'estiu? Què hauria passat si no haguera entrat en aquell bar? Era tard. La persiana estava mig baixada però coneixia al cambrer. No recorde el seu nom. Què hauria passat si no l'haguera conegut? Probablement no hauria entrat al bar. A més, jo no et buscava a tu, vaig entrar al bar buscant a una altra persona. Intentant apropar aquesta altra persona de la qual acabava de fugir.

Però vas ser tu el que estava dins. Qui eres tu?

Què queda d'aquell xic? D'aquells ulls rojos de mirada gran, clara, dolça, bona. Va ser com estar a casa. Des del principi. I vaig saber que eres tu. Quan vaig tocar la teua mà. Humida. Sempre humida.

Quina ximpleria! I vaig saber que eres tu! Quantes cançons de merda ressonant al meu cap. Quant de mal fan els estius i les pel·lícules Disney.

I després aquella pel·lícula i tu adormit. Billy Wilder. Què sé jo. Billy Wilder no és Walt Disney. I jo em vaig quedar allà, al teu costat. Això em va entendre. No sé per què no vaig eixir corrent, no sé per què em vaig quedar allà. Mirant-te.

Sense preguntar-me què volia dir que et quedares adormit la primera nit, quines conseqüències podria tindre aquest fet, aquest acte. Quina merda que et quedares adormit, que poc romàntic, que poc Disney, hòstia!

Dormit com ara. Que dorms, que encara pot dormir.

T'estime com el primer dia tot i que em repugnes. Tot i que et faça culpable. Tot i que no puga perdonar-t'ho. Tot i saber que et faig culpable per trobar una explicació lògica, una explicació lògica. Una manera d'aturar el temps, de fer marxa enrere, de rebobinar, de fer-ho desaparèixer. Què hauria passat si no haguera entrat en aquell bar?

El principi de la fi vingué molt abans. Ella no deixava ni una gota d'amor entre nosaltres. I este cos après de memòria va començar a ser estrany però tan conegut, poc visitat però tan recorregut. La corcó de l'hàbit va anar deixant la seua pols sota el nostre llit, sota els nostres cossos.

Ara desitjaria tornar a eixa infelicitat assossegada, quan res bategava però res feia mal. Ara tornaria a aquells mentiders dies feliços en què res passava, ni res amenaçava, ni res tenallava. Només el tedi.

Quina infeliç en pensar que era infeliç!

En aquells dies no sabia res del que era el dolor ni l'amor.

T'estime amb totes les meves forces encara que t'odie. Odie el teu semen i la teva llavor. Però t'estime amb totes les meves forces perquè només tu comparteixes aquest dolor.

Qui eres tu i qui sóc jo? Què queda d'aquella nit en què es va forjar tot? Tot un escenari preparat per a aquesta peça, curta, massa curta.

8. L'ACTITUD VITAL

ELL: Amolla'm un poc, per favor.

ELLA: No.

ELL: Em fas mal.

ELLA: Et fots.

ELL: Amolla'm.

ELLA: M'ofegue.

ELL: Aquest és el teu espai. Aquest és el meu espai.

ELLA: Ara, anem a ballar.

ELL: Per favor.

ELLA: No puc.

ELL: Això no t'ajuda.

ELLA: M'ajuda.

ELL: Deixa-ho ja.

ELLA: No puc.

ELL: No vull anar-me'n.

ELLA: M'estàs amenaçant?

ELL: No puc viure així.

ELLA: Et fots.

ELL: Eres cruel.

ELLA: T'odie.

ELL: Me'n vaig.

ELLA: Ho sabia.

ELL: Et dones compte de les coses que em dius?

ELLA: I tu? Mira'm. Jo dic, però tu fas. Tu fas.

ELL: Jo no faig res.

ELLA: No fer res no t'eximeix de responsabilitat, més bé al contrari.

ELL: Amolla'm, em fas mal.

ELLA: I tu a mi.

ELL: No puc més.

ELLA: I què fas ací? Què fem ací? Ves-te'n, ves-te'n per eixa porta si tens ous.

ELL: No vull anar-me'n.

ELLA: Vols quedar-te només per fotre'm.

ELL: No vols que em vaja, deixa-ho ja.

ELLA: No puc.

ELL: No plores, vinga.

ELLA: No puc.

ELL: Només vull ser feliç.

ELLA: I jo.

ELL: No saps ser feliç.

ELLA: Eres un cabró. Despietat.

ELL: S'ha acabat. Seriosament. S'ha acabat.

ELLA: Dorm ara, cabró, dorm-te, que això ho fas molt bé.

9. L'ANGOIXA

ELL: És només una actitud vital. És només això. No pots passar-te la vida lamentant-te. No ho has de fer.

La queixa. Dia i nit.

Pots dir que sóc simple. Sóc ximple. Jo aposte.

Però amb alegria. Actitud vital.

T'agrada la tragèdia, no tota l'estona, però admet-ho, t'agrada, un poc t'agrada. Una dosi.

Jo sóc més de comèdia. Ja ho saps. Billy Wilder i això.

Pots dir que sóc un ximple. Cuinar. Caminar. Veure una pel·lícula. Amb alegria.

10. UN, DOS, TRES

ELLA: Explica-m'ho una altra vegada, vull saber els detalls.

ELL: No puc.

ELLA: Ho necessite, no puc viure sense saber-ho.

ELL: No puc més. Ja t'ho he explicat.

ELLA: Ho necessite per entendre-ho.

ELL: No hi ha res a entendre. Res a entendre.

ELLA: M'ho deus.

ELL: Eres cruel.

ELLA: Anem.

ELL: Arribàrem a això de les 17:30.

ELLA: Per què no anàreu al parc?

ELL: No ho sé, no anava ningú, feia fred, no ens abellia.

ELLA: ¿Vas portar berenar?

ELL: Sí, clar.

ELLA: Què era?

ELL: Barreta de xocolata i plàtan.

ELLA: Segueix.

ELL: Vam vindre directes.

ELLA: Amb la bici no. No es tarda tant.

ELL: Vam venir caminant. No vaig portar la bici.

ELLA: Per què?

ELL: Feia fred, semblava que anava a ploure.

ELLA: És cert. Després va ploure. Va ploure sobre els carrers esborrant-ho tot.

ELL: Deixa-ho ja.

ELLA: No vull. No puc.

ELL: Paràrem en un bar a comprar aigua.

ELLA: Què ruta féreu?

ELL: La de sempre

ELLA: Com estava?

ELL: Qui?

ELLA: Ella.

ELL: Bé.

ELLA: Com de bé?

ELL: Felic.

ELLA: Quant de temps estiguéreu?

ELL: On?

ELLA: Al bar.

ELL: Poc.

ELLA: Quant?

ELL: 2 minuts 40 segons.

ELLA: Segueix.

ELL: I caminàrem fins arribar a casa.

ELLA: Va tocar a la porta?

ELL: Sí, per si estaves.

ELLA: Però no estava.

ELL: No, no estaves. I vam pujar a casa.

ELLA: I em cridàreu.

ELL: I et cridàrem.

ELLA: Arribe en mitja horeta.

ELL: I ens posàrem a veure dibuixos a la tele.

ELLA: I què va passar?

ELL: Ja està bé.

ELLA: Què va passar?

ELL: No m'agrada aquest joc. Em fa por, em fa mal.

ELLA: Digues què va passar.

ELL: No ho recorde.

ELLA: Sí, ho recordes, d'un poc més te'n recordes, maleït fill de puta.

ELL: No puc més.

ELLA: Digues-ho.

ELL: Dormit. Em vaig quedar adormit

ELLA: Això és. Et vas quedar adormit. Com el primer dia. Com sempre.

ELL: Prou.

ELLA: Encara no he acabat.

ELL: Prou, em fas mal.

ELLA: Digues-ho. Falta un detall. Un detall sense importància.

ELL: No puc respirar.

ELLA: És el ponent. Digues-ho.

ELL: Em vaig quedar adormit...

ELLA: Amb la finestra oberta.

11. LA PEL·LÍCULA

ELL: *Alguns policies d'Alemanya Oriental eren rudes i suspicaços. D'altres, eren suspicaços i rudes.*

Com et dius?

ELLA: *Ni parlar, cavallers, la fórmula no ix de casa! Us la donem a vostès i als quatre dies la Xina comunista ja la té.*

Com vulgues.

ELL: *Si no fórmula, no tracte.*

Em pensava que t'agradava el meu amic.

ELLA: *Bé, no tracte! Si volem coca-cola, la inventarem nosaltres.*

Seriosament? Però si he estat tota la nit darrere teu.

ELL: *Ah sí? El 1956 van enviar una ampolla de Coca a un laboratori secret de Moscou. Una dotzena dels seus millors químics es van tornar bojós analitzant els ingredients. O no?*

Però ha sigut tan fàcil...

ELLA: *Sense comentaris!*

Vols dir que sóc una xica fàcil?

ELL: *El 1958 van situar a dos agents secrets a la nostra oficina central d'Atlanta per robar la fórmula. I què va passar? Que els dos van desertar i són ara pròspers homes de negocis que només roben al fisc, o no?*

No, no, ho dic com a bo, que en fi, que ha estat fluid.

ELLA: *Sense comentaris!*

Bé, que no dic que no siga fàcil, que eixa frase és una merda masclista, que faig el que em ve de gust i punt.

ELL: *L'any passat van treure vostès una pobra imitació, la Kremlin Coca. Van anar a provar-la als països satèl·lits però ni els albanesos la van poder beure. La van usar per banyar cabres, o no?*

Que sí, que sí, que ho deia com que ha estat molt bé acabar així la nit.

ELLA: *Sense comentaris!*

Escolta, però t'has adormit.

ELL: *Així que o passen per la pedra o no parlem més!*

Ja, ho sent, no sé, estava tan a gust.

ELLA: *El meu estimat amic americà, en tota negociació sempre hi ha un tira i afluixa ... És que no es fia de nosaltres?*

No, si crec que m'ha agradat, encara que m'he quedat una poc sense saber què fer...

ELL: *Sense comentaris!*

Normal...

ELLA: *Mai criaré al meu fill com un capitalista!*

Però t'he mirat molta estona.

ELL: *Quan complisca 18 anys deixarem que decidisca què vol ser, si un capitalista o un comunista ric.*

Quina vergonya! I?

ELLA: *La situació és desesperada, però no greu.*

I...? Com que "i"? No veus com estic o què? Va, vine ací...

12. ELS DIES FELIÇOS

ELLA: Recorde els moments feliços. Ella era molt xicoteta, acabàvem d'arribar a aquesta casa. Rèiem. Ella gatejava i el mossegava tot. Hi havia caixes per tot arreu i acabàvem de menjar. Vam treure el cap els tres i ens recolzàrem a la finestra mirant durant una estona llarga el paisatge. El nou paisatge, la nostra nova vida.

Què hi ha per sopar?

ELL: Fesols. Això mai va ocórrer.

ELLA: El què?

ELL: El record, això mai va passar. Mai ens recolzàrem els tres a la finestra.

ELLA: És possible

ELL: Per què m'has escrit un paper tan horrible?

ELLA: No ho sé. Per por, supose.

ELL: I què volies dir-me?

ELLA: Que no sé si t'estime.

ELL: I per això la mates?

ELLA: A veure, jo no l'he matat.

ELL: Bé, no explícitament, però es sobreentén.

ELLA: Ja. Pot ser. Ho has entès, aleshores?

ELL: Sí. Però no m'ha agradat gens el que t'ha eixit.

ELLA: Ella és la única cosa que ens manté units.

ELL: No és veritat.

ELLA: No parlem.

ELL: Jo no sóc tan fred, ni tan dolent, ni tan pacient, ni tan pla.

ELLA: Et veus pla? Pot ser, sempre m'ixen plans els personatges masculins.

ELL: Només tinc un monòleg i és molt curt i molt fluix.

ELLA: Tens el que et mereixes.

ELL: Actitud vital. Són les teues paraules. Pensa que ella és meravellosa, i és nostra, dels dos.

ELLA: Porte sense dormir 20 anys, des que va nàixer.

ELL: Però si la xiqueta té 5 anys!

ELLA: És igual. M'agrada exagerar.

ELL: Ja ho sé. Melodrames.

ELLA: No he pogut dormir igual.

ELL: Perquè eres massa responsable.

ELLA: Crec que necessite gitar-me amb altres.

ELL: Doncs endavant.

ELLA: Et té igual?

ELL: No, però si és el que necessites, fes-ho.

ELLA: Amb un empotrador. Sense cervell. Que no em done problemes.

ELL: Doncs jo t'esperaré ací, amb el sopar.

ELLA: Ja no m'agraden els fesols.

ELL: Doncs plantaré tomaques valencianes.

ELLA: Les tomaques valencianes són difícils de criar, la tuta els ataca i no sé quantes plagues més.

ELL: Les tomaques no es crien, es cultiven.

ELLA: Ja m'entens.

ELL: Som experts en fer créixer coses, serà un repte nou.

ELLA: Aquest final és massa dolç.

ELL: Acabes de dir-me que vols gitar-te amb un altre, en fi, dolç, dolç, no és.

ELLA: Tens raó. No sé què passarà.

ELL: Ja ho veurem.

ELLA: Perdona.

ELL: Per què?

ELLA: Per tot. Per estrènyer tant.

ELL: Res

ELLA: Vols que follem?

ELL: Clar. Encara que no tinc condons.

ELLA: Ets un merda.

ELL: Ho sent.

ELLA: T'estime.

ELL: T'estime.

13. LA FINESTRA

ELL: Escolta.

ELLA: Digues.

ELL: Que encara no he acabat.

ELLA: Com?

ELL: Que encara tinc alguna cosa a dir.

ELLA: Val.

ELL: Alguna cosa amb un poc més de molla. No vull ser tan pla.

ELLA: Doncs dis-ho.

ELL: Ni tan secundari. Ni tan simpàtic.

Ni tan complaent.

ELLA: Dis-ho. Tenim temps.

ELL: Imagina.

Imagina que hi ha un home cansat.

Un home que sembla feliç però en realitat està trist. Derrotat.

Avorrit.

Imagina a este home alçant-se cada matí i anant a treballar. Anant a treballar després del desdèjuni.

Un batut energètic en el qual es deixa la poca pasta que té perquè sent que no està en forma i vol apri-mar-se.

O perquè veu que ja no folla i pensa que potser ja no li agrada a la seua dona.

Imagina a este home anant a treballar després de dutxar-se sense cap motivació, perquè resulta que ara no només cobra una merda per treballar, sinó que alguns mesos, ha de pagar per això.

Imagina a este home que ix de sa casa intentant somriure. Intentant-ho.

I en sortir pel portal de la seua finca mira al seu voltant. I només veu gent trista.

Derrotada. Avorrida.

Gent amb molta pressa per arribar a treballar i cobrar una merda. Gent que ven el seu temps a 6 euros l'hora.

I en aquest moment sona el seu mòbil. L'agafa. I parla amb la seua dona que li diu empenyada que hauran de organitzar-se millor o alçar-se abans perquè quasi li tanquen la porta de l'escola de la seua filla en els seus nassos. I que la bidell, damunt, l'ha posat de volta i mitja. Però que al final ha deixat entrar a la xiqueta, que si no a veure què feia ella tot el matí amb la xiqueta en el curro. I de pas li recorda que col labore més els matins en particular i la resta del dia en general. I després li penja. Sense un bes. Sense un t'estime.

I ell pensa que entén a la seua dona perquè viu angoixada. Pels diners. Pel temps. Sobretot pel temps.

I que és cert que no sabria què fer amb la xiqueta tot el matí si no l'arriben a deixar entrar a l'escola.

Perquè als xiquets se'ls té a l'escola vuit hores mentre els pares treballen. Deixant en mans d'altres la seua educació, el seu temps, sobretot el seu temps. En mans d'altres que de vegades ni coneixen o amb els que estan en complet desacord.

I l'intent de somriure de l'home s'assembla ara un poc més a una carassa. I abans d'arribar a la feina mira el mòbil. I apareix una notícia de l'ONG Proactiva Open Arms. I sent molta impotència per no ser un heroi, per no sentir-se un heroi. Per no ser un socorrista catxes amb tanta consciència social que ho deixa tot enrere i es va a Lesbos a salvar vides. Un socorrista catxes que està catxes no per beure batuts energètics, ni per anar al gimnàs, un socorrista catxes que està catxes per nadar a mar oberta fins a arribar a barques negades d'aigua. Amb xiquets i bebés.

I pensa en eixes imatges i en la seua filla. I pensa en la seua dona. Pensa que ja no són feliços perquè estan esgotats. I pensa que ell no és un heroi perquè les imatges de xiquets ofegats que ell també va veure en les xarxes socials no li van mobilitzar ni el dit índex amb el què toquejava el iphone. Per pur esgotament.

I recorda que ell, abans, almenys plorava. Recorda que va plorar quan el primer avió va impactar sobre les Torres Bessones. Va plorar veient les notícies.

Abans plorava veient les notícies. I la seua dona, la mateixa que l'ha cridat fa una estona, enfadada, el va abraçar tan fort que va pensar que podia morir allà mateix i no l'importaria.

I pensa que hauria de fer alguna cosa amb el seu temps. Alguna cosa millor. Alguna cosa inútil. Pensa que hauria de perdre el temps o tenir ous per marxar a la costa de Lesbos. O follar més amb la seua dona que sempre està enfadada. Enfadada per pur esgotament. O jugar més amb la seua filla, o llegir llibres, o veure pel·lícules.

I li ve al cap la pel·lícula *Mi vida sin mí* i tot seguit l'esborra de la ment.

I durant la seua jornada laboral no fa altra cosa que pensar en el temps. I en la violència.

Li vénen al cap milers de maneres de matar. Antigues i noves. Disparar, posar bombes, cremar a la foguera, espedaçar, crucificar, lapidar, retallar, torturar, tallar caps, ofegar, congelar, gasificar, apunyalat, enverinar. I se'n recorda de *Juego de Tronos* i pensa que moltes d'aquestes idees sobre maneres de matar li vénen d'ací. Que en aquesta sèrie no deixen canya dreta.

I recorda les declaracions de Caddy Adzuba sobre la violència sexual exercida sobre les dones al seu país perquè a l'Occident puguem tindre smartphones. I que el país en què viu finança l'armament dels rebels fills de puta violadors despietats. I tira el seu mòbil al fem. I es sent impotent, estafat i gilipolles.

I del somriure eixe convertit en carassa millor ni parlem. I torna a casa.

Trist. Derrotat. Avorrit. Devastat.

Torna amb temps. Torna abans del previst perquè s'ha anat de la feina sense dir res a ningú, sense cap explicació.

I arriba a casa. Amb temps. Amb temps per pensar. Un poc. Per reflexionar. I pensa en cridar a la seua dona per dir-li que l'estima, però després recorda que ha tirat el seu mòbil al fem. I aguanta una poc més.

Deixa que passe un poc més. De temps.

I mira una foto en què apareixen la seua filla i la seua dona abraçades.

Rient.

I mira una estona la tele apagada.

I es descalça perquè fa calor, perquè fa un dia de ponent.

I es treu els mitjons. I es mira els peus i es treu una boleta que té entre els dits. I mira la finestra, oberta.

Segurament va ser ell qui la va deixar així al penjar la tovalla després de dutxar-se.

La mira.

Mira la finestra. S'alça.

Sense cap ritual. Somriu.

Apropa el seu nas a la seua mà dreta que fa un poc d'olor a peus. Pensa que una altra manera de matar és furtant-li el temps a la gent. Però que aquesta manera no ix en *Juego de tronos* perquè no és antiga.

I vola.

Amb temps. Amb seu temps.

MARIBEL BAYONA SÁNCHEZ

C/V

MARIBEL BAYONA es actriz, dramaturga y también ha dirigido sus propios proyectos y ha tenido diferentes experiencias en asistencias de dirección. También es licenciada en Filología Hispánica por la Universidad de Valencia donde cursó su doctorado y en 2009 hizo la lectura de su trabajo de investigación: *Las salas alternativas valencianas (1994-2009). Análisis de sus estructuras y modelos de programación y producción* y se tituló en el Diploma de Estudios Avanzados (DEA). Desde el 2003 es miembro fundador, componente de la compañía y programadora del proyecto de sala y compañía de Espacio Inestable y Teatro de lo Inestable que pasa a codirigir en 2014. También ha trabajado en el proyecto de creación *El punto g*, junto a Gabi Ochoa y ha sido cofundadora de la compañía Dársena Producciones, junto a Jéssica Belda y Jose Banyuls.

Como actriz y bailarina se formó en Arte Dramático en el Centro Teatral Escalante y junto a profesionales como Joe Allegado, James Carles, Ramón Oller, Dominik Borucki, Rocío Pérez, Santi de la Fuente, Jorge Picó, Antonio Diaz Zamora, Fabricio Meschini, Carolina Boluda, Paz Rojo, Idoia Zabaleta, entre otros y ha sido dirigida por Ita Agaard, Juan Mandli, Chema Cardeña, Pachi Fenollar, Mamen García, Manel Cubedo, Antonio Diaz Zamora, Gemma Miralles, Jacobo Pallarés, Eva Zapico, Joan Miquel Reig, Alejandra Garrido, Ángel Ojea, Gabriel Ochoa, Claudio Hochmann, Pedro Lozano, Xavier Puchades, Victoria Salvador, Anna Albaladejo, Kika Garcelán y Carles Sanjaime. Como autora ha publicado 5 textos y ha escrito otros, la mayoría de los cuales se han representado para proyectos propios o para otras compañías.

L'instant abans que tot acabe recibió la Ayuda a la Creación de Culturarts Generalitat 2016 y ha sido representada en la experiencia.

Actualmente trabaja en la escritura del texto, *L'orquestra del silenci*, dentro del Laboratorio de crea-

ción Insula Dramataria Josep Lluís Sirera. Piezas anteriores: *El acto más hermoso del mundo* junto a Rafa Palomares, *A veces / Sometimes*, junto a Pedro Lozano, *El encuentro*, *Un acuerdo, un trato o lo que coño sea* y *Willkommen (Cabaret del desencanto)* para Escena Erasmus 2015/16, *La exiliada, la negra, la puta, el caracol y la mística* junto a Anna Albaladejo, Patricia Pardo, María José Guisado, Pedro Lozano, *El sueño de Laura, la titaina*, Festival Cabanyal Íntim 2014, *Escucha-te*, Festival Russafa Escència 2013, *La Malaltia*, dentro del proyecto *València*, del colectivo Veus (2012). *No se está mal en el paraíso*, junto a Jéssica Belda y Jose Banyuls (2011), *Persona-l* (2010), *El ipod de Cary Grant*, junto a Gabriel Ochoa (2009), *La perrera*, junto a Jacobo Pallarés, Rafa Casany, Alberto Torres y Rafa Palomares (2008), *Retrato*. Publicado en el volumen N°7 de la Colección Acotaciones en la Caja negra, *Lo invisible* (2008), *Calles y gente (Manuscrito hallado en una ciudad invisible)* (2008), *Camberra*, junto a Gabriel Ochoa (2008), *Aceptamos barco como animal acuático*, junto a Alejandro Jornet y Jéssica Belda (2008), *Judas y sus desiertos*, junto a Jacobo Pallarés, Rafa Casany y Rosa Molero (2007), *De elecciones, azares y escorpiones* (Ayuda a la Creación otorgada por Teatres de la Generalitat Valenciana en 2006), *El Canto de la sirena* (2006), *Calles y gente*. Publicado en el volumen N° 5 de la Colección Acotaciones en la Caja Negra, *Ciudades (2006)*, *A lo mejor me lo merezco*, junto a Alejandro Jornet y Antonio de Paco (2005), *Hueles a cama. Me encanta cuando hueles a cama*. Publicado en el volumen N° 3 de la Colección Acotaciones en la Caja Negra, *Sexo. Me lo pones por escrito* (2004) y en la Revista Teína N°18 (2208).

Como docente imparte cursos de escritura y dramaturgia en El Centro Teatral Escalante, Espacio Inestable y el IES de Orriols, entre otros.

Como articulista ha publicado en revistas especializadas desde 1999 como Acotaciones en la Caja Negra, Red Escénica, Lemir, Teína, Episkenion y Primer Acto.